

kommanderes dertil; saa skal det være en Pligt for ham og ikke pr. Venlighed alene.

I Afsnittet om Appelinstanten, altsaa det tredie Afsnit, det, som de to — lærde Herrer, havde jeg nær sagt — beskæftigede sig saa stærkt med, er der enkelte Punkter, jeg med særlig Glæde vil fremhæve. Jeg ved, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) er blevet i høj Grad Jurist efter sit flere Aars Arbejde i Udvalget for den civile Retsplejes Ordning; men jeg vil gøre opmærksom paa enkelte Paragraffer, som jeg ikke er sikker paa, at han er bleven klar over, siden han saa stærkt brød Staven over denne Appelinstant. Muligvis er det rent politisk, han bryder Staven over den, thi de enkelte Punkter tror jeg ikke, han kan bryde Staven over. F. Eks. er § 14 udmærket, den sikrer til enhver Tid uuheldede Dommere. § 17 sætter en ret naturlig Grænse for, hvor Overkrisretten skal benyttes. Det er muligt, at denne Grænse er sat forkert og kunde sættes anderledes, men det er jo noget, der kan forhandles om i Udvalget.

Der er et Punkt, jeg ogsaa vil nævne her, fordi jeg glemte det under første Afsnit. Naar der afholdes Reassumptionsforhør, saa kan og skal ganske naturligt Forsvareren saavel som den tiltalte nu erholde Udskrift af Akterne og kunne komme til at overvære de nyoptagne Forhør, der bringe de ny Oplysninger. Dette er ikke almindeligt nu; hvorvidt det kan fremtvinges, skal jeg lade staa hen. Jeg har personlig en Gang været for Krigsret, og da blev der netop optaget Reassumptionsforhør, og jeg kunde ikke faa Udskrift af disse. Jeg havde, en Smule stridbar, som jeg er, benyttet min Ret til at indgive et Indlæg i Sagen, og da det var sket, blev der optaget ny Forhør, men af dem fik jeg ikke Udskrift, og jeg overværede dem heller ikke. Derimod bleve de læste op for mig, da de vare afsluttede, i en saadan Fart, som sligt foregaar i, og jeg vil ikke paastaa, at jeg fik et saa skarpt Indtryk deraf, at jeg kunde genkalde dem ordret i min Erindring. Det er sikkert nok, at de vare saaledes, at de maaske kunde have forandret det alt indgivne Indlæg paa adskillige Punkter, hvis det havde været mig tilladt at indgive et nyt Indlæg. Jeg gør derfor opmærksom paa, at ogsaa her er der sket et ret betydeligt Fremskridt. Naar en saadan tiltalt, mere eller mindre fortunlet, kommer frem og faar læst en Del op, som er ret afvigende

fra det, han tror er den endelige Afgørelse, er han ikke i Stand til paa dette Tidspunkt at kunne sanse og samle det altsammen.

I § 18 staar der noget, som formodentlig Jurister begribe, men som ligger udenfor min Opfattelse. Der staar i første Linie: „Klageren i en Sag angaaende en privat Forbrydelse kan ikkun da paaanke en Krigsretsdom“ osv. Jeg maa tilstaa, at jeg ved ikke, hvad en privat Forbrydelse er. Jeg ved nok, at der er private Sager og offentlige Sager, men at der ogsaa er to Slags Forbrydelser, private og offentlige, vidste jeg ikke. Men da det formodentlig er et bestemt juridisk Udtryk, som ikke volder dem, der ellers skulle beskæftige sig med Loven, nogen Vanskelighed, vil jeg indskrænke mig til at sige, at jeg erkender min Uvidenhed paa dette Punkt.

§ 19, første Stykke, vilde jeg egentlig have fundet mindre antageligt. Der staar i Slutningen, at naar der foreligger Besværing, skal Dommen ikke indankes paa det offentlige Vegne, medmindre Jurisdiktionschefen antager, at den klagende er bleven forurettet. Det er et alt for ubestemt Udtryk. Det er ikke godt at vide, naar en Jurisdiktionschef antager, at det er en retfærdig Undersøgelse, der er foregaaet, og en retfærdig Straf, der er idømt, og naar han ikke antager det. Men det gør nu ikke synderligt, thi der staar i sidste Stykke: „Vedkommende militære Minister kan i Sager angaaende offentlige Forbrydelser altid befale og i Sager angaaende private Forbrydelser, som ikke af vedkommende Part kunne paaankes, paa dennes Begæring, saafremt særdeles Omstændigheder tale derfor, tillade, at Sagen paaankes for Overkrisretten“. Dette bøder efter min Formening i meget betydelig Grad paa den Ubestemthed, som findes i første Stykke, i saa høj en Grad, at jeg finder det ganske ligegyldigt, hvad der staar i det første Stykke, thi det er for mig hævet over enhver Tvivl, at naar Ministeren til enhver Tid kan befale Paaanke, skal han nok gøre det, hvis der er allermindste Grund dertil, idet jeg antager, at Rigsdagen altid vil formaa ham til at være tilstrækkelig agtsom paa det Omraade.

Den Ret, der er tillagt Jurisdiktionscheferne til at ophæve, eftergive, kort sagt, benaade for en Straf, falder nu bort, og det finder jeg ganske naturligt, thi den har efter min Formening aldrig været paa sin Plads. Jeg vil kun som Kuriosum